

בטחוני בצור

הוא אוצר

גליץ שבועי לאמונה, בעוה"ק, וכל מה שמקרב יהודי לאבי שבשמים

בס"ד. לבקשת הצטרפות, שליחת סיפורים ותגובות:

מרדכי הכהן מלאכי, ביתר עילית

5834817@gmail.com * תא קולי 073-2490589 * לפניות בפקס 02-5003608 * לקבלת הגיליון בפקס 02-3132641 קוד גיליון 0026

אי"ה לא ירחק היום, שמא כ' שנה, אולי שלושים, וטבריה תשוב לגדולתה כאחת מארבע ערי הקדש, אשר בה רוב מנין ובנין יהודים יראים ושלמים, ילדים וילדות משחקים ברחובותיה מכל העדות והחוגים, זרע ברך ד'. תרשמו לעצמכם!

תפילה בציבור וחיוך משמים

כתבת בעבר גיליון פר' תרומה פ"ו על נושא התפילה במניין, ובתוך הדברים הבאת את לשונו הזהב של בעל ה"מאור ושמש" זי"ע בפרשת משפטים, שם מופיעה הבטחה מופלאה: מי שמקפיד על תפילה במניין, יזכה שפרנסתו תהיה ברווח ויראה ישועות מעל הטבע.

הר"ר
חיים אייגר
ביתר

ב"ה היה לנו מנין משלנו, גם בתי כנסת פזורים בכל פינה בעיר כאבני חן נוצצות, אך בשבת בבוקר לא חפצנו לוותר על טבילה של טהרה, וחגרנו בעוז מתננו לטפס בדרכים, כמחצית השעה להקיף את ההרים, כשהחמה קופחת בלא רחם בהולכים, הוי אומר: אכן "טובה ראייתה" אמנם כדי לעשות מעשה, יש להתאמץ הרבה.

כאן המקום להודות למיודענו ר' בינעם שפילמאן, אשר הסיפור המפעים על ההקפדה ההירואית שלו על טבילה במקוה הופיע בגיליון פר' ויחי פ"ו, וזכה שמקוה טהרה נחנך בבוקרסט במיוחד עבורו. סיפורו המאלף נתן לנו כח להתאמץ, ולא להתפתות לתחליפים וזיתורים.

סמוך לשבת הגיעה לקרבתנו משפחה ירושלמית, אשר התארכה לה הדרך, ונותרה ללא שתיה לשבת. יצאנו למבצע מהיר, בו נוכחנו לראות ביופייה של העיר, שעד לא מכבר התמודדה עם ראש עיר רש"ע, אשר הכריז מלחמה על השבת ברחבי העיר, וגורש משם בבושת פנים.

פרסאות רבות גמעת, בחיפוש אחר כמה בקבוקי מים לרוויה, ובכל מקום שבו הגעתי - פגשתי תריסים מוגפים. שבת קדש!!! אשריך טבריה וטובה ראייתך!

ועל שום מה נקראת טבריה?

טובה ראייתה!

ואכן ממקום מושבי כעת נראית הכינרת כולה כעל כף היד, כאילו "להושיט יד וליטול אותה עמי", אולם כדי לזכות ולטבול טבילה של טהרה, ירחק ממך המקום... לרבות חששות של טומאת כהנים, שהופכים את התנועה בעיר לאתגר של ממש.

ימחלו לי קוראים יקרים

שזכו והפילו לראשי הקהלים,

גם אותם הרועים בך שאים

ואף הנשואים נעבדך בערים,

אם שונה במקצת סגנון הדברים,

פי תזקה עלי מצות בין הנמנים,

חבתי חובה להיות בין הגולים,

זען אצל צנה 35° הכל חולים,

נחפזתי להעתיק אהלים,

אל אקלים נעים וסמים 43°,

בפקדת הפגות והפגנים

אוהבים דואגים ומסורים,

אשר גרשוני מתדרים

ואין עמי פלי הסופרים,

גם מי שירבה לו פרדות וסוסים,

יבצר ממנו להטעין את כל התפצצים,

צפון יאתה לעשירים

על פן יצאתי אל הערים

שטהר רשפי פסולדיו,

בצומת עם צאצאים

וגם בלעה"ר צעצועי צאצאים,

פה יוסף ה' עליהם

וימן סן על פניהם,

מודה אני על כל התסדים

הנגלים והנסתרים

אשר עמי היו נעשים,

וגם לרבות העתידים

לה לבדה אנחנו מודים!

והנושא הזה דיבר אלי. מדוע? כי כבר שנים שאני מראה את דברי המאור ושמש האלו לחברים וידידים בכל עת וזמן... כמובן שהעת וזמן שאני מדבר עליהן הכוונה לזמן מתאים, כשהידיד מחפש שדרוג וגאולה מגזירת "בזעת אפיד", ואז הלב פתוח יותר, מבין ומקבל...

אך טבעי הוא שגזרתי את חלק הגיליון המדובר, ותליתי על לוח המודעות בביהמ"ד ויזניץ שברח' קדושת לוי, בו אני מתפלל ולומד במשך היום זה שנים רבות ב"ה.

חלף זמן. המודעות התחלפו, והענין נשכח מלבי.

יום אחד, אני והחברותא עברנו מקום לימוד בביהמ"ד לשולחן אחר, מקרה נדיר ויוצא דופן, ואינני זוכר מה גרם לכך.

זה הזמן לספר שהחברותא שלי אחראי בקהילה על עניינים של קופת הצדקה הקהילתית, ובין היתר גם על אגף "פרנסנו בכבוד" שתפקידו לעזור לאברכים שמחפשים עבודה ולשלב אותם בתפקידים שמביאים הכנסה

הולמת.

ברגע שסיימנו את הלימוד, עובר לידנו אברך מהקהילה, וזורק משפט לחברותא שלי בסגנון "ב"ה איך דארף שוין נישט", אינני זקוק כבר והחברותא שלי עונה לו: "ב"ה הסתדרת? זה מצוין".

החברותא מתנדב להסביר לי: אני אחראי על הצעות עבודה והמסתעף, האברך הזה ביקש ממני עזרה, ללמוד מקצוע כלשהוא ולהתפרנס... וכעת הוא מעדכן אותי שאין לו כבר צורך בשירות שלי...

כעת הגיע תורי לשאול את האברך "מה ואיך הסתדר?"

והוא עונה: כפי שאתה יודע אני סופר בן סופר, וכתבתי ספרי תורה בעבר, אך בצוק העיתים, זה זמן רב שאני לא מוצא לקוח שיבחר בי לכתובת ס"ת כפי שהורגלתי בעבר. עשיתי כל מיני השתדלויות, אך העליתי חרס בידי, עד שפניתי לבקש ללמוד מלאכה אחרת להתפרנס הימנה.

לאחרונה ראיתי כאן מודעה על לוח המודעות של ביהמ"ד בעניין תפילה במניין, ובה דברי ה"מאור ושמש" על הקשר בין תפלה במניין לבין פרנסה ברווח. בו במקום קיבלתי על עצמי שמעכשיו למשך ארבעים יום אקפיד בל"ג ואתחיל תפלת שמונה עשרה יחד עם החזן בכל יום.

היום הוא יום ה-40 שבו הקפדתי על כך, והיום התקשר אלי סוחר, וסגר עמי עסקה על כתיבת ספר תורה, מה שאומר פרנסה מסודרת לכשנתיים תמימות!

החברותא שלי פונה אלי ואומר: מתאים לך לתלות את המודעה... הלא זה מכבר אתה נאה דורש בעניין זה.

ארכו לי כמה שניות ואני נזכר שאכן... אני זה שתליתי את המודעה, ובעצם השי"ת החליט לשלוח לי חיוך משמים, שאזכה לשמוע את התוצאות, ולחזות בקצירת הפירות.

רק בחלוף כמה שעות, הפנמתי יותר את ההשגחה היתרה. ההחלטה על מעבר המקום, לשבת בדיוק במקום

שלא התאים לנו כלל, בספסל על המעבר... על כך שבדיוק סיימנו את שעת הלימוד, ועל כך שבדיוק אז - הם דיברו ושיתפו אותי.

את ההמשך מן הסתם תוכל אתה לספר, מי עוד שיתף אותך בהתחזקויות מעין אלו, בטח מאות ויותר, מהיכן אני יודע???

כי לאחרונה אני רואה סביבי יותר ויותר אברכים ובחורים שמרוכזים בסידור בעת חזרת הש"ץ...

אז אם מישו רוצה לדעת מה ההשפעה של "בטחוני" שיעיף מבט סביבו בעת חזרת הש"ץ, ובעצם עדיף שלא...

עיקר עבודת ה' היא שישתתף אדם עם הציבור, ואם מתפלל עם הציבור יהיה מובטח לו שפרנסתו תהיה מצויה במעשי ידיו. וזהו פירוש הפסוק "ועבדתם את ה' אלהיכם" - פירוש לשון רבים, ואיזה עבודה שהיא בלב, הוי אומר זו תפילה, ואמר הכתוב אם תעבדו ביחד את ה' אלוהיכם, דהיינו שתתפללו יחד עם הציבור, "וברך את לחמך ואת מימך" פירוש שיברך את פרנסתך שתהיה לך פרנסה טוב ורחבה.

מאור ושמש פר' משפטים

סת"ם קנה מזוזות

חלק מהיום אני עוסק לפרנסתי כסופר סת"ם. לפני כחודשיים מצאתי את עצמי במצב לא פשוט, כזה שהרבה מסופרי הסת"ם מכירים מקרוב לאחרונה: חבילה מכובדת של מזוזות מהודרות שכתבתי עמדה על המדף, וקונים אין. וכתבתם ואין קונה.

באחד הימים הטלפון דווקא צלצל. על הקו היה יהודי שהתעניין במזוזות עבור דירה שהוא עומד לקנות. "אני אבדוק את הדברים ואעדכן", הבטיח.

אלא שהזמן חלף, וחודשיים שלמים נקפו מבלי ששמעתי ממנו אות חיים. ניסיתי ליצור עמו קשר כדי להבין היכן הדברים עומדים, אך הוא לא ענה. ההוצאות השוטפות והמשכנתא ממשיכות כסדרן מבלי התחשב, והכנסות אין.

ברגע של חוסר אונים, החלטתי לעצור את המירוץ ולהשליך את יהבי על בעל הרחמים. קיבלתי על עצמי

שלא לדאוג, ואף הוספתי ואמרתי בליבי, שאם בסופו של דבר אותו יהודי קונה את המזוזות - אני מפרסם את הסיפור, כדי לחזק אחרים. התאמצתי להסיח דעת מהדאגות, והפקדתי את גורלי בידי אבינו שבשמים. והישועה לא איחרה לבוא.

למחרת בבוקר, הטלפון צלצל. על הקו היה אותו קונה עצמו. עוד לפני שהספקתי לפצות את פי, הוא התנצל ואמר: "תשמע, את הדירה החדשה שלי עדיין לא זכיתי לקנות. העסקה תקועה. אמנם את המזוזות - אני רוצה לקנות כבר עכשיו!" עמדתי נדהם. הדירה שלו לא זזה, אבל הוא בא לקנות מזוזות! מה ההגיון? הלא ה' אלקים פעל כל אלה! ברגע שהשלכתי יהבי על ה' וקיבלתי על עצמי לפרסם את חסדיו, נפתחו שערי שמים עבורי והמזוזות נמכרו. התמורה הגיעה בדיוק ברגע הקריטי.

"אשרי הגבר אשר ה' מבטחו!"

שבועה ממתנים ובית מרקחת ב-3 דקות

הסיפור שלי קצת פחות שייך לעלון של "בטחוני" כי הוא בגדר נס ממש בלי שיולבש בדרך הטבע כמקובל.

הר"ר
אנא אהרן וויינפלד
גני נרק

בשבוע שעבר סבלתי מדלקת עיניים חריפה, שהחלה בעין ימין ועברה לאחר מכן גם לעין שמאל. בתשעה באב המצב החמיר מאוד. נאלצתי לקבוע תור לרופא ליום שישי שלמחרת ט' באב בשעה 11:20.

יום שישי הוא יום עמוס במיוחד, בפרט למחרת ט' באב יחד עם הכביסות וההכנות לשבת. רעייתי זקוקה לעזרתי בבית, אך לא היתה לי ברירה. התכונן שלי היה להגיע לתור ב-11:20 למרפאה של קופת חולים לאומית ברחוב ר' יהודה הלוי כדי לקבל מרשם, ולמהר משם לבית המרקחת שנסגר בשעה 12:00 בדיוק, שיערתי שיספיק לי הזמן.

כשהגעתי בשעה היעודה, פגשתי בפתח המרפאה ידיד קרוב, שאמר לי: "תקשיב, התור שלי היה מיועד

ועל ידי זה יזדככו ויתקדשו בקדושה רבה וק"ל: עד כאן דבריו.

שמעתי פעם בביאור כוונתו [וכן מוכח מסיום דבריו: והוכיח אותם שישומו לב] שאין כוונתו כמו שנראה בפשטות, שהם לא האמינו שהעמוד אש וענן הם נסים מן השמים, הם ודאי ידעו והבינו שאלו לא דברים טבעיים, אלא שהם לא 'שמו לב' לכך, דהיינו הם לא הוציאו מזה את המסר, לחיות עם זה שהקב"ה נמצא כאן איתם, ועושה להם נסים, קרי: לפעמים אפשר לדבר על מופת שהקב"ה עשה, ועדיין לא לשים לב ולהפנים את זה למעשה, ולהתעורר באמונה בהשגחה. ולענ"ד זו היחודיות של הגליון שלך, לספר את המופת, ובעיקר להסב את תשומת הלב להפנמת המסר, לחיות עם זה למעשה ובפועל.

רפאל ויינשטוק, ביתר

רכב מהניילונים

חובה נעימה היא לי להודות לכם. אנו ממש לא מסוגלים להיכנס לאווירת שבת לפני

שאנחנו קוראים את הגליון, ושואבים ממנו המון התעלות וחיוך לחיי היומיום.

לפני כשנה וחצי, בימים העמוסים של ערב ראש השנה, רכשתי את הרכב הראשון שלי. מתוך פזיזות מסוימת ולחץ של זמן, דילגתי על שלב הבירורים היסודיים. איך לומר בלשון המעטה: נפילתי ובגדול.

שלושה חודשים בלבד על הכביש, והמנוע שבק חיים. הוצאה בלתי מתוכננת של כ-10,000 ש"ח, עוד שלושה חודשים חולפים, וגם הקלאצ' דורש החלפה, עוד 5,500 ש"ח. תוסיפו לזה מצבר, מגבים ועוד שלל הפתעות שצצו חדשות לבקרים. הגענו למצב שמישהו ממכרי התלוצץ ואמר לי: "אולי תקנה את הרכב הזה בעצמך? תראה, יש לו מנוע חדש, קלאצ' חדש, מצבר חדש... רכב מהניילונים!"

אם זה לא היה כל כך כואב בכיס, כנראה שהייתי צוחק.

כשהבנו שכלו כל הקיצין, החלטנו להעמיד את הרכב למכירה. כאן ניצבנו בפני ניסיון לא פשוט של משא ומתן באמונה. היו כמה "זעזעים" שהמליצו בחום לשתוק "אם לא שואלים - אל תספר!" אבל בתמיכת ההורים החלטנו שעל "מדבר שקר תרחק" לא מתפשרים. הולכים על שקיפות מלאה, לא משקרים ולא מסתירים שום פרט.

והתוצאה? כצפוי. אף אחד לא רצה להתקרב לרכב עם "היסטוריה

החדר נפתחה והרופא קרא בשמי: "זה אתה מספר 127? תיכנס, תיכנס תורך עכשיו!"

נכנסתי פנימה. הרופא, מיודענו שלפני כן הקדיש זמן ממושך לכל מטופל, פנה אלי מיד, הביט לתוך עיני, ואמר: "כן, אני רואה שיש לך דלקת", תוך שניות ספורות כבר החזקתי בידי את המרשם המבוקש.

אצתי במהירות לעבר בית המרקחת שנמצא בצידו השני של המבנה. בקושי הספקתי להכניס את רגלי פנימה, והרוקח כבר החל להוריד את התריס.

שלוש דקות קודם לכן, בשעה 11:57 עמדו לפני שבעה אנשים, וכעת כבר עמדתי עם התרופה ביד.

בתחילה לא תפסתי את גודל ההשגחה. אמרתי לעצמי רק: "מזל שהספקתי ברגע האחרון". אך שעות לאחר מכן, דקות ספורות לפני השבת, התבוננתי בדברים וקלטתי את גודל הנס התרחש כאן.

נוכחתי לדעת שלפעמים הקדוש ברוך הוא עושה עמנו חסד מופלא מעל דרך הטבע כשלא מגיע לנו! דווקא כדי לעורר אותנו ולהראות לנו כיצד בהרף עין הוא יכול לסובב את כל המציאות לטובתנו. עד עתה אין לי שום הסבר הגיוני לקצב האירועים המהיר והבלתי צפוי הזה, מלבד נס כמעט גלוי שבא לנער אותי מתרדמתי ולהפנות את תשומת לבי לחסדי ה' הנפלאים!

נועם אלימלך - פרשת דברים:

כשאדם הולך בגשמיות ועיני עולם הזה יום יום, על ידי זה הוא נתגשם כל כך, שאפילו הניסים והנפלאות הנגלים והנראים בחוש הראות אינו מאמין, וזהו שהוכיח אותם אף שקלקלתם ואמרתם "אחינו המסו כו' היה לכם להאמין על ידי הניסים שראיתם בחוש, העמוד אש וענן ההולך לפניכם, בדבר הזה אינכם מאמינים", רוצה לומר, ואתם אפילו הניסים הנגלים דהיינו עמוד אש וענן שאתם רואים אינכם מאמינים, מחמת שאתם מגושמים כל כך, והוכיח אותם שישומו לב לגודל הניסים והנפלאות שעשה עמהם השם יתברך בכל עת

לשעה 10:20, אני ממתין כאן כבר שעה ובינתיים נכנסו רק שני אנשים. הרופא עובד בקצב איטי מאוד, לפניך עוד שעה של המתנה לפחות. חבל על הזמן, לך בינתיים לערוך קניות לכבוד שבת."

שמעתי לעצתו ויצאתי לקניות. חזרתי כעבור כחצי שעה, בשעה 11:40, ואכן התור התקדם בעוד שני אנשים בלבד, ורק באותו רגע נכנס ידידי לחדר הרופא. הבנתי שהמצב מורכב: בית המרקחת עוד מעט נסגר, ערב שבת היום, ולא ידעתי כיצד אשיג את התרופה לנפיחות ולכאבים.

בשלב זה אמרתי בלבי: "רבונו של עולם, היום הזה, ערב שבת קדש, הוא שלך, וכל מה שתעשה עמי - אקבל באהבה". האמת - לצערי הרב אפילו לא נשאתי תפילה שיזדמן לי איזה פתרון מהיר, אלא פשוט קיבלתי את המצב כפי שהוא.

מחוגי השעון התקדמו במהירות, ולא היה שום צד הגיוני שאוכל להספיק להיכנס לרופא. בשעה 11:53 נותרו עוד שבעה ממתנים לפני בתור, כשכל פצינט שווה אצל הרופא כעשרים וחמש דקות בממוצע... הסיכוי שאספיק להגיע לבית המרקחת לפני שעה 12:00 פשוט לא היה קיים.

ואז, התרחש נס. בלי שום הסבר טבעי.

אדם שהחזיק בידו מרשם פנה אלי ושאל: "אתה מסכים שאכנס לפניך? אני רק צריך להחליף מרשם, ובית המרקחת נסגר עוד כמה דקות". השיבותי לו שאני בספק אם מישוהו מאיתנו יספיק, אך אם ברצונו לנסות - הוא מוזמן, בכל מקרה אין לי סכוי... הוא ביקש רשות מעוד אחד מהממתנים, והסתפק בכך.

הוא נכנס לחדר הרופא, וכעבור עשר שניות בלבד נפלט החוצה, אין לי מושג מה אירע, אם הרופא דחה את בקשתו או נענה. באותו רגע ממש, עוד בטרם הוא הספיק להתרחק, קרא המסך פתאום את המספר שלי, מודלג לחלוטין על שבעת האנשים שהמתינו לפני! רגע לפני כן המסך הראה שיש לי עוד שבעה ממתנים לפני!

הייתי בהלם ולא קמתי ממקומי. דלת

האם היא רוצה לתרום את הטבעות שלה ליד שרה? היא השיבה בבכי: "יום אחד הייתי פה, לפני הרבה זמן, בשירותים. ראיתי שלוש טבעות. לקחתי אותן, לעצמי. גנבתי. ומהיום שגנבתי את זה, אני לא מפסיקה ליפול", ידה של האישה היתה נתונה בגבס, גם את הרגל היא שברה לפני כן, ועכשיו התור של היד, "תעשי לי טובה, קחי אותן, תמצאי לי מי זה שייך"

העובדת תלתה את המודעה וכתבה בה בטעות "לפני חודשיים" כיוון שהזקנה לא דייקה בדבריה, וכך הגיעה הישועה אחרי חצי שנה של תפילות וציפיה. התפילות שלי פעלו את פעולתן למרות שלא ממש האמנתי שהטבעות עוד תחזורנה. ביקשתי מהקב"ה טובה, ופשוט הוא נתן לי אותה!

אור האמונה

מבוסס על שיחה של הר"ג ר' אברהם לייב קליין זצ"ל על אוהחה"ק הק' פר' ויחי "האלוקים הרוצה אותי"... שהתהלכתי לפניו בתמימות כצאן אחר הרועה..

ה"ר
דוד וואס
אמאן

כְּשֶׁהֵלֵךְ יוֹשֵׁב בְּגִנָּה
פֻּנְהָ אֶל אָמוֹ בְּתַחֲנָה
אָנָּה הַאֲכִילֵנִי כֹא
וְאָמַר מְשִׁיבָה: בְּשִׁמְחָה וּבְרִנָּה

וְיִשְׁכַּב הָאֵם עִם כְּפִית וְצִלְחַת
לְהַאֲכִיל בְּנָה בְּמִסְרֵי וְנִחַת
אֶךְ הֵילֵךְ טוֹעֵן בְּאֶחָת
רַק לְבַד אֲסָכִים לְקַחַת

פֻּנְהָ אֶלִּי אָמוֹ בְּתַחֲנָה
אֲאָכִיל אוֹתָךְ בְּדִיּוֹק וּבְמִשְׁוֹרָה
כְּפִית אֶחָד כְּפִית בְּשׁוֹרָה
אֶךְ הֵילֵךְ לֹא מוֹכֵן לְפִשְׁרָה

מְחִסֵּר בְּרָרָה הָאֵם נוֹתֵנָה
לְאֵכֶל לְבַד בְּלִי יָד אוֹמְנָת
כְּמוֹכֵן חֲצִי הַתְּכִילָה עַל הַרְצָפָה
נוֹתֵנָת
וְאֵךְ הֵבֵן פֻּנְהָ לְאָמוֹ וְהַפֵּסֶם כְּצִדִּיקָת

כֶּךְ פֻּנְהָ הֵיִיְהוּדִי לְאָבִיו כְּעִנִּי בְּפִתָּח
רוֹצֶה פְּרִנְסָה בְּנִחַת וּבְלִי מִתָּח
לֹא אֶבֶא בְּשִׁמְחָה וּבְכֻטָּח
אֶתֵּן לָךְ בְּמִשְׁוֹרָה כְּפִי מִה שְׂדֵרוֹשׁ בְּשִׁטָּח

וְאֵךְ בּוֹכָה הֵבֵן בְּדִמְעוֹת
רוֹצֶה לְבַד לְהַרְוִיחַ, הַרְבֵּה הַרְבֵּה מַעוֹת
רַק אֶל תִּתְּקַלֵּק לְהַתְּכִינִי
וְאֵהְיֶךָ לְמִלְיוֹנֵר תוֹךְ כְּמָה שְׁעוֹת

פֻּנְהָ אֶלִּי אָבִיו בְּתַחֲנָה
אֲמַלֵּא כָּל מְחִסְרוֹךְ בְּחִינָה
מִתְּאִים לְמַצְבֶּךָ וְאֶךְ בְּלִי הַשְׁקָעָה בְּגִינָה

רוֹצֶה לְבַד! מִתְּעַקֵּשׁ הֵבֵן מְחִסֵּר בִּינָה
עוֹנָה לֹא אָבִיו קָח וְנָסָה
לְעִשׂוֹת בִּיזְנִ'ס כְּאֶחָד מְנַסָּה
כְּמוֹכֵן בְּתוֹצְאוֹת יוֹצֵא מִבֶּסָה
וְאֵךְ נִזְכָּר לְפָנוֹת לִיּוֹשֵׁב עַל כֶּסֶא....

לבדוק את מצלמות האבטחה המוצבות מחוץ לחדר הכיורים. במצלמה נראתה אישה מבוגרת, שאינה נראית שומרת מצוות, יוצאת משם רגע קט אחרי רעייתי, כשהיא מתעסקת עם משהו עטוף בידיה, באופן שעורר חשד כי אספה את הטבעות. השומרים בכל כניסות הבניין עודכנו בפרטי המקרה וקיבלו את תמונתה, למקרה שתשוב למקום, אך דבר לא הועיל.

הימים נקפו. עבר שבוע, חודש, חודשיים, והתחלנו להתייאש. לרעייתי היה מאד קשה עם האובדן, אך לא נותר הרבה מה לעשות. התחלנו לחסוך כסף בצד כדי לרכוש טבעות חדשות. ולמרות זאת, בכל יום, בתפילת שחרית או לפני השינה, פניתי לריבונו של עולם במילים פשוטות ומתוך הלב: "ריבונו של עולם, עשה לי טובה, תחזיר לנו את הטבעות". הבקשה הזו כבר הפכה ל"מלומדה", זה הפך חלק קבוע מסדר יומי ומנוסח התפילה שלי.

חלפה חצי שנה. פרק זמן שלכל הדעות כבר אין סיכוי ריאלי להשיב לעצמנו את האבידה. התפנית הגיעה בראש חודש חשוון. בשעות הצהריים, רעייתי מתקשרת אלי בהתרגשות: "הטבעות אצלי! שלושת הטבעות חזרו" נותרתי ללא מילים. "איך זה ייתכן?", שאלתי בתדהמה. רעייתי סיפרה כי נכנסה לאותו מתקן שירותים וראתה מודעה קטנה על הקיר: "נמצאו טבעות לפני חודשיים". למרות אי ההתאמה בין התאריכים, שהרי חלפה כבר חצי שנה מאז האבידה, היא החליטה לנסות את מזלה, והתקשרה למספר המופיע במודעה. מעבר לקו ענתה אחת העובדות בבניין. לאחר שרעייתי מסרה את הסימנים המדויקים, אמרה לה העובדת בהתרגשות: "בואי מהר לקחת אותן".

העובדת סיפרה לה סיפור מדהים: "מיד לאחר יום הכיפורים ניגשה אלי אישה מבוגרת, חילוניה, עם תיאור מפורט שאכן הזכיר מאד האישה החשודה מהמצלמות. היא הורידה מאצבעה שלוש טבעות ואמרה לי: "קחי את זה, - לא רוצה אותן". כששאלתי אותה לפשר הדבר,

רפואית" עשירה כל כך. בכ"ד בסיוון, אחרי תקופה של אכזבות, עשינו השתדלות נוספת. הורדנו את המחיר מעט מתחת למחירון, וקיבלנו על עצמנו הבטחה: אם נזכה למכור את הרכב עד ראש חודש תמוז - נפרסם בריבים את סיפור ההשגחה הפרטית.

לא חלפו אלא ימים ספורים, ויום אחד בלבד לפני ראש חודש הגיע קונה - אברך מעיר המקובלים צפת. פרסתי בפניו את כל הקלפים בכנות גמורה, והסברתי לו בפירוט על כל התקלות והתיקונים שהרכב עבר. להפתעתי, ועם כל הרקע הבעייתי, הוא פשוט החליט לקנות! בשורה התחתונה למדתי על בשרי: כשהקב"ה רוצה שהרכב יימכר - הוא נמכר.

ואם אתם קוראים את השורות הללו? סימן שהבטחה קיומה!

הקב"ה עשה לי טובה

היה זה, בתקופה שלאחר חג הפסח. רעייתי עובדת בבית ספר לחינוך מיוחד שפועל בבניין הענק של "יד שרה" בירושלים.

באחד הימים היא ניגשה ליטול ידיה בכיורים הצמודים לשירותים שבקומת הכניסה של הבניין, מקום הומה אדם. לפני הנטילה היא הורידה שלוש טבעות שהיו על ידיה - שתי טבעות נישואין וטבעת נוספת משובצת יהלומים. מעבר לערכן הכספי הרב, היה להן ערך רגשי עצום עבורה.

היא הניחה את הטבעות על השיש, על מנת ליטול ידיים ומיד לעגוד אותן בחזרה. אלא שבאותו רגע היא מיהרה לבדוק בטלפון מתי מגיע האוטובוס שלה, ורצה במהירות החוצה, כשהיא משאירה את הטבעות ליד הכיורים. רק במהלך הנסיעה באוטובוס היא קלטת בבהלה את דבר השכחה. היא התקשרה מיד לחברתה לעבודה שנמצאת עדיין בבניין, וזו מיהרה לרדת אל הכיורים, אך למרות שחלפו דקות ספורות בלבד, הטבעות כבר לא היו שם.

רעייתי חזרה מיד לבניין וביקשה